

M'han robat la vida

Cèlia Puchol

Vint persones mortes a tot l'Estat espanyol. Persones que han perdut tot el que tenien; gent a qui les flames els han robat el seu mitjà de vida... Sembla la introducció d'una d'aquestes històries que han fet famoses alguns macabres programes televisius, que es dediquen a fer patir la gent en lloc d'informar i educar.

Actualment el cel està ple de satèl·lits espies que saben amb quin cotxe anem, saben com i quan respirem, etc., però... no saben tenir cura dels boscos? Callen i fan veure que ignoren el tema.

Quan es va cremar el Liceu van fer multitud d'actes. Ens van contar, fill per randa, com, quan i per què havia ocorregut aquell "greu accident". Importants personalitats estaven molt tristes i confessaven haver perdut part d'elles mateixes. En canvi, on està tot açò quan es crema un bosc?

Si que hi ha persones que, amb llàgrimes als ulls, fan veure que se senten tristes perquè s'han cremat unes quantes hectàrees. Malgrat açò, entre totes aquestes persones no es pensa cap solució ni cap ajuda.

Jo, igual que molta gent, quan es crema la natura m'enfado, però, alhora, veig que cada dia hi ha menys natura que ens envolta; i sense ella no puc viure. Estic convençuda de què els incendis m'han robat la vida.

Aleshores la primera paraula que em ve al cap contra els incendis és: prevenció.

Quina prevenció? La que proposen les titelles que l'Estat controla i manipula per a què no diguen gran cosa ni aporten cap solució?

No és precisament aquest el tipus de prevenció que em ve al cap.

La millor manera de saber el que cal i el que no cal per cremar un bosc és situar-nos-hi.

Imagineu-vos que us trobeu envoltats o envoltades d'arbres, en un bosc dels que tenim en el nostre terme, i comenceu a mirar-vos-el bé per poder treure'n alguna conclusió.

El primer del que ens n'adonem és que cal netejar els matolls dels boscos i no deixar que s'embruten. Sembla, d'altra banda, que llevar els matolls no és gaire fàcil, més aviat, és car i complicat. Potser m'equivoco. Estareu d'acort amb mi en que per on passa un ramat de cabres no queda massa vegetació. Heus ací una solució: buscar una espècie de cabra autòctona que netege aquests matolls.

A banda d'açò, observant les reaccions de la gent, he pogut saber que veuen inútils totes les despeses que originen les brigades (d'Icna, abans, i de la Generalitat Valenciana, ara). Es cert que quan hi ha un incendi, de vegades, intenten extingir-lo, però... i quan no hi ha foc? És més, quan un bosc crema de nit, com no coneixen el terreny, no volen posar la seua vida en perill.

En canvi, açò no passaria si es formaren brigades voluntàries. La gent gran, i no tan gran, del poble em conten una i altra vegada que abans no calia pagar ningú per a què apagara cap incendi. Quan hi havia foc al poble tocaven les campanes i tota la gent corria a extingir-lo, a intentar salvar la casa que es cremava. D'altra banda, quan el foc era al

terme, s'avisaven tots els homes que es podien trobar pel terme, pels carrers i inclús pels bars, per a anar i acabar amb l'incendi.

Aquestes persones voluntàries com coneixen el terreny, saben per on anar, inclús de nit, a apagar un foc. En canvi, ara van els bombers, que tal vegada no han vist mai un arbre fora de la clutat, dirigits per enginyers o enginyeres que tampoc coneixen el lloc on són. I, com sabem, és perillós anar per un terreny muntanyós sense conèixer-lo, sobretot si és de nit i el cansament i la por al foc dominen el seu cos.

A més, la gent dels pobles, més que ningú, sabem on s'han de fer els tallafocs, no precisament on estan situats els pocs que veiem ara, sino en un lloc estratègic i que puga servir per a allò que el seu nom indica: tallar el foc. Alhora, també és important el coneixement que tenim de l'orografia del terreny que ens envolta. Aquest coneixement ens permet poder i saber netejar antics camins i crear-ne de nous que ens facen arribar a tots els indrets.

De fet, focs n'hi ha hagut sempre, és cert, però no mai tants com enguany. Abans les persones dels pobles sabien com i per on anar a combatre'ls. Ara, en canvi, es confia la responsabilitat en els bombers i en les autoritats que diuen governar-nos.

Aleshores, em pregunto: per què els polítics i els mitjans de comunicació callen? Per què aquest silenci?

Per què no denuncien les irregularitats i les irresponsabilitats? Per què?

Doncs bé, la millor ma-

nera de contestar a aquesta pregunta és amb una altra: A qui beneficien els incendis forestals?

Ací em ve al cap una llarga llista de la qual només citaré una xicoteta part per a què vosaltres l'acaveu de completar.

Primer, la formació de brigades forestals, que reben un sou per apagar els incendis. Després, la possible urbanització de terres cremades en llocs d'interès comercial i econòmic. També, com els troncs dels arbres no arriben a cremar-se del tot, per tant, es pot obtenir fusta d'una manera ràpida (perquè així no cal demanar permisos per talar arbres) i econòmica (la fusta socarrada no es paga gens). I, com no, tots aquests incendis provoquen canvis climàtics (i no és broma). Aleshores, quan més incendis hi ha, més sequera, desertització i precària situació de la nostra agricultura.

També s'ha sentit dir que s'ha vist helicòpters llançant una espècie de bengales o objectes incendiàries sobre llocs on hi ha hagut flames.

A qui beneficia el foc?

L'Administració intenta tancar-nos la boca amb paraules que sonen tan bé com hidroavions, bombers, etc. Però... per què es fa el foc? Qui fa el foc?

No hi ha educació al respecte. Hi ha, en canvi, silenci, desorganització, passivitat, etc.

Callem i participem de la mentida que ens envolta o passem, en canvi, a l'acció? Cridem ben alt tot allò que pensem. No deixem que el centralisme i el poder ens cremem la vida; ens roben la vida.